

Benvolgudes Tarragonines, autoritats, Alcalde Ricomà, et puc dir de tu oi Pau? Al ser un govern d'esquerres, d'esquerres de veritat vull dir....ai, això ho he dit en veu alta? Bé, que ho faré igualment, sóc de saltar-me els protocols, als de la faràndula ja se'ns permet això... Ostres, per un moment, us he mirat i no sé si estic a Corea del Nord o a la Estrella de muerte amb les Tropes d'assalt imperial de Darth Vader, tots arrengrats i amb mascaretes! Yo soy tu padre, chhh i jo tu pregonera.... gghhhh....Gràcies, moltes gràcies per triar-me i sonar-me la oportunitat de ser aquí dalt. És un petit caprici fet realitat. De petita volia ser castellera, enxeneta concretament, com no... Els primers records de Sta Tecla són jo, asseguda a les escales del Pla de la Seu, mentre veia als altres minyons grim pant els pilars. Els mirava i somniava en baixar des de la catedral, carrer major avall, entrar en èxtasi folklòric per la baixada de la misericòrdia i obrint-me camí per aquesta plaça de la font, enfilar-me com en mougli faixa amunt! Tot això amb un focus d'aquells que em seguia mentre sonava *Singing in the rain* tocat per gralles. Però al haver-hi tantes colles no sabia quina triar....Però ves per on, la vida m'ha fet un regal i finalment sóc aquí dalt! He de dir que em sento com la filla pròdiga. Per aquells que no van anar a monges com jo, a l'Ensenyança concretament, *El fill pròdig* és un passatge que surt en un llibre que és un best seller, es diu *La Bíblia*, d'autor desconegut, de ciència ficció, i ens parla d'un fill que marxa de casa, el fill petit, mira, com jo! I la família no en sap res durant anys, i finalment al cap de molt temps torna, i el pare el rep amb els braços oberts davant de la mirada estupefacta del fill gran que pensa: WTF! Doncs jo ara em sento una mica així. Agraïda que, malgrat haver emigrat al Brotway català, és a dir a Barcelona....encara em considereu una de les vostres. Jo me'n sento! Allà on vaig, Tarragona ve amb mi! Sempre he defensat els meus orígens, si no ho fes, Déu me'n guard, sé que valtros no m'ho perdonaríeu, si, si, "aquets" i "aquetes" que em mireu així, amb ulls de moixó desorientat. Des que agafava el tren per anar a estudiar teatre a la capital, Barcelona, no Reus....i com xalàvem al tren amb les amigues....doncs això, que si algú gosava criticar ni que fos la petroquímica a mi em sortien lasers dels ulls en forma de senyera arriçada, treia el tupper de bajoques amb safranories i romesco que m'havia preparat ma mare i els hi tirava pel cap, oju! que per Tarragona jo, mato! com va dir aquella!

Jo estic feta de Tarragona, si fos un gos tindria el certificat de pedigree... Els meus pares són Tarragonins. Sóc Busquets per part de pare, del Jevi, el petit. L'enginyer, no el de les motos. Aquest és el tiet Josep Maria. Per part de mare, Tarrasa. Si, si, la gran del sr. Tarrasa, la Menchu, Maria del Carme o Mundeta, segons el context. Conegut també com a Maginet Pelacanyes. Exacte!, el del 7x7! Qui no ha après la taula del set amb l'Examen de Maginet? D'acord, aquí als mil.lenials us he deixat rànoms? aquesta paraula no va aquí oi..? tan se val!...Doncs una petita lliçó històric nostàlgica per a valtros, podeu fer tic tocs o instagram live si voleu. *cançó maginet minut 6.41* Crec que no hi va haver tarragoní més

tarragoní . Nascut el 20 d' agost del 1913, el meu avi Josep Ma Tarrasa,, es desviava per Tarragona. Molts no ho sabreu, però la gran Xirgu, la gran dama del teatre ,musa de Lorca, el volia de *galan* per la seva companyia, per fer gira per Argentina. Però ell tenia el cor i l' ànima tan ancorats a la seva ciutat que no va voler fer les amèriques. Mai no ho explicava com un fracàs o una pèrdua d' una gran oportunitat, tenint en compte que fou Albert Closas qui hi va anar en el seu lloc. S'ho va prendre com la millor decisió de la seva vida. I de fet si hagués marxat ,probablement, bé, segur ,que jo ara mateix no seria aquí. Coses de la biologia.... Recordo quan em venia a buscar al l' escola, jo l' esperava a les escales de l' església, al capdamunt del carrer de les coques i de lluny veia aquell seat 1500, de color blau petroli metal·litzat , com de purpurina fina. Un cop a dins la meva germana Noemí i jo ,ens anava explicant la història de cada pedra, de cada cantonada, de cada tarragoní que saludava, i n'eren molts, creieu-me. Recordo el cotxe al costat del seu cotxe bessó, el del senyor Domènech, l'amic de l'ànima, aparcats al darrere del *xiringuito* Flores de la platja Arrabassada, on passàvem els matins d' estiu fent clots a la sorra, castells i passejades. Ell em va ensenyar l' amor i el respecte per "aqueta"ciutat. Preciosa, però imperfecta. La seva va ser una història d' amor llarga, la meva ha estat una història d' amor a distància. I amb una mica de poliamor també. Mitja vida aquí i mitja vida allà, enamorada de la ciutat però enamorada del teatre també. I ambdues coses al final no van poder ser. Hi va haver un moment, meravellós. De fet , si sóc aquí és per culpa seva. Per què si no hagués estat per la seva existència , per haver-lo conegut, avui , probablement no hauria arribat a poder créixer artísticament com ho he fet i no estaria aquí dient-vos aquestes paraules. I parlo del Col.lectiu de Teatre Necessari Trono Villegas. I fou gràcies a la Tecla que els vaig descobrir. Un dia, deuria tenir 12 anys, vaig veure Dames i Vells. Vaig quedar fascinada i vaig saber que jo volia conèixer aquella gent, que volia aprendre'n i que volia formar part de la seva família artística. I amb els anys ho vaig aconseguir. I amb ells, vaig aprendre aquest ofici. El respecte i l' estima pel teatre, la cultura i com no, per aquesta nostra ciutat. Gràcies Menuda, Oriol, Javi, Fermí, Carmeta, Àngela, Montse, Joan, Maria, Paloma, Marcel, Jesús , Mònica, Ramón, Martí, Pere, Rosa, Marta, Carles, Isabel, La Tieta, Sendo, ... i em deixo gent, segur...Gràcies per regalar-me tantes estones de riure i riure i saber que riure i aprendre no està renyit, que les coses si no es fan amb amor i convicció i sentit crític més val no fer-les. Gràcies!

Més proves del meu pedigree irrefutable .Vaig néixer aquí, a la clínica Aldecoa, a mans del Gran dr Jordi sentís, com la majoria dels de la meva generació crec...Quan Tarragona encara era una ciutat de 120.000 hab. La meva infància estava compresa en un perímetre que anava del carrer Frai Antoni Cardona i Grau, des d'on passava estones espiant al vigia del quartel que veia des de la meva habitació. L' avda Catalunya i la Part Alta ,on anava a

escola. Sovint, encara ara, somnio en aquests llocs. En una mena de distopia , torno al conservatori del carrer cavallers, i està ple de nois i noies uniformats de l' aura i el turó renegant de Déu Nostru sinyor. Llavors comença a cremar i jo fujo de les flames, I baixo sobre la motocicleta del pipipiu, mentre el Purito ens diu adéu amb el seu puro i un mocador blanc. En comptes de tornar per l' Arc del Roser, baixo cap aquí i que vaig a comprar xuxes al Nova Forma, que estava allà mateix!! o mangui forma per a alguns, per mi no, ho juro! Llavors se m' apareixen el negrito i la negrita i m' intenten vendre un collaret de la seva botiga, i m' encoloment un fermall amb el dibuix del balcó , i el toco, i les mans se'm tornen de ferro i tinc bona sort tota la meva vida, i em deixen entrar gratis al Totem, i m'enrotllo amb el....nooooo, això m'ho guardo per mi. Ostres quina nostàlgia! perdoneu, però és que quan començo, no puc parar!

I ara permeteu-me que em posi un xic crítica. Una cosa que em reventa , això si, és quan em pregunten, d'on sóc i jo dic, de Tarragona, em diuen de tarragona ciutat? d'ón si no? és clar !Per què que si et dic de pica moixons o de la pobla de mafumet et quedaràs igual oi ...? Noies, ens hem de fer valdre més.Tarragona s'ha d' enfocar més enfora. Que amb els creuers no n'hi ha prou. Tarragona és terra de cultura! La Cultura és la via! Ei, la cultura a part de segura, és un meteòrit cap a la posteritat! o no ho han demostrat prou les nostres pedres? En un any tan especial com aquest , on a totes se'ns ha capgirat la vida, allò que mai penses que et tocaria a tu. pam, ha tocat i ben repartit! Estic contenta que enguany hagi comptat per algú de la cultura, i dona. Només m'ha faltat ser celíaca i vegana....Pot ser molts pensareu, clar ara lo de les dones i el feminisme i tal està de moda...Doncs per molts anys sigui així, i fins l' infinit. El Còvid ens ha tocat de ple .Però a les dones i a la cultura m' atreviria a dir que més.Les dones, i hi ha estadístiques, hem hagut d' assumir la gran part de càrrega de la llar, de les cures, que ja ho fem normalment però el còvid ens ha posat una lupa a sobre i ho ha evidenciat. I la cutlura...cinemes, teatres, sales de concerts, tot tancat. Assajos i rodatges suspesos. Gent entregada a les arts sense poder accedir a ajuts i ertos que no arriben. I tot i així les xarxes i plataoformes han estat farcides de contingut, i molt, gratuït. Perquè els que treballem amb i en la cultura sabem que és guardadora, que en molts moments és un oasi d'on prendre aire i refugiar-se. Tant qui la fa, com qui la consumeix. Per què la cultura, amigues, és un bé de primera necessitat. I així com ja dèien els nostres avantpassats en toga , mente sana in corpore sano, i jo afegeixo, corpore sano també in mente sana. Tanto monta monta tanto .Dit d' altra manera. La cultura ens salva. Una suggerència, podríem començar per posar un cinema al centre de la ciutat, o fumar el metropol i reobrir-lo....ei , idees que em venen al cap eh!

No vull acabar aquest pregó sense dedicar-lo al meu pare, Al Jevi, a la Perseverança personificada. Avui no ha pogut estar amb nosaltres degut a la situació actual. Està recuperant-se per tenir-lo ben aviat a casa amb nosaltes. T' estimo Papa!

Santa Tecla Gloriosa, mare dels Tarragonins! què tindrem dimecres per dinar?

Espineta amb caragolins! Toca Perón!

Moltes gràcies, i Felïç Tecla 2020!!!